

DICHTGESLOTEN

Voorwoord.

Het woord wat voor het wat word hoort.

DEEL EEN	- GEDICHTEN
DEEL TWEE	- MEER GEDICHTEN
DEEL DRIE	- NOG MEER GEDICHTEN
DEEL VIER	- WEER MEER GEDICHTEN
DEEL VIJF	- ALWEER MEER GEDICHTEN
DEEL ZES	- ALWEER NOG MEER GEDICHTEN
DEEL ZEVEN	- ALWEER NOG VEEL MEER GEDICHTEN
DEEL ACHT	- GEEN GEDICHTEN

DEEL EEN

Groeien, tot het niet meer kan..

Groeien doen bomen,
groeien doen mensen.
Groeien doen verlangens,
groeien doen wensen.

Alles blijft groeien,
behalve een einde.
Daar groeien we allen heen,
en doet het groeien weer verdwijnen.

Groeien kan niet stoppen,
groeien hoort bij het leven,
groeien doen we altijd,

tot we het aan het einde mogen afgeven.

Een stok of een tak,
een stuk hout of een splinter.
Het einde van de zomer,
het begin van de winter.

De waarheid of gewoon eerlijk gezegd,
nog niet gevonden of nog niet terecht.

Het maakt me niet uit hoe je het me uit wil leggen.
Als je me de woorden maar zegt.

Een harmonie wordt samen beleefd,
het kan ontstaan en het kan groeien.
Een harmonie kan verjaren, afsterven of bloeien.
Een harmonie ontstaat soms uit het niets,
en kan door het kleinste ook weer verdwijnen.

Maar als de harmonie niet meer bestaat,
kan een harmonie nog altijd verschijnen.

Hoe makkelijker vluchten wordt,
hoe zwaarder weegt de strijd.
Hoe intenser de beslissingen,
hoe meer druk de keuze krijgt.

Met een blik kunnen zeggen,
wat je hart al jaren wil.
Want waar de wens vaak het grootst is,
blijken de woorden vaak te stil.

Durf de stap te wagen,
en voorzie je hartenwens van vrede.
Want geluk wordt vaak afgenomen,
door hen die er niet voor hebben gestreden.

Met het ritme waarop het zand spreidt.
en zich over het strand verdeeld.
Het stralen van de zon,
op een broeikas in het dorpsbestaan.

Er is een tijd waarop het zand gaat liggen.
Er is een tijd waarop de zon weer onder zal gaan.

Een steen in de rivier,
vindt zijn vorm door de tijd.
De manier waarop hij wordt geraakt,
en elke stroming geeft zijn strijdt.

De steen uit de rivier,
wordt zijn leven lang gekleedt.
Zo speelt de omgeving een enorme rol,

in wat de steen nu heeft bereikt.

Teksten, alinea's, woorden, letters,
maar de juiste weet ik niet te vinden.
Ik wil een hoofdstuk worden in je leven,
ik wil een pagina zijn uit jouw verhaal.

Maar ik zal bij de titel moeten beginnen.

DEEL TWEE

Het is net hoe je het bekijkt.
Een oceaan zo vuil, vervuiling zover het zicht reikt.
Bekleed met olie, plastic en zooi.

Het is net hoe je het bekijkt.
Een oceaan zo open, een kleurrijk korraalrif,
met zeewezens gevult, zo mooi.

Het is net hoe je het bekijkt.

Met een slechte bui valt een druppel,
bij een zonnige bui staat deze weer op.

Hij kan dalen tot de diepste punten,
hij weet te stijgen naar de top.

Een druppel is soms veel te weinig,
een druppel is soms net te veel.

Een druppel is genoeg.
Een druppel maakt verschil.

Vergeten worden wordt vergeven,
vergeven worden wordt vergeten.

Het land waar nooit gelachen wordt,
is een wereld vol met verdriet.
Een land waar iedereen eenzaam lijkt,
een land waar niemand elkanders geluk nog ziet.

Het land waar nooit gelachen wordt,
is een wereld gevuld met zorgen.
Waar alles een foute keuze lijkt,
en we alles opsparen voor morgen.

Het land waar nooit gelachen wordt,
is een wereld gevuld met angst en haat!

Gelukkig telt het land geen inwoners.
Gelukkig dat dit land niet bestaat.

Een foutje maken, dat kan gebeuren,
daar hoeft niemand over door te gaan.
Een foutje maken doet iedereen,
daar is iets heel menselijks aan.

Een foutje maken komt vaak ongelegen,
en het overkomt de beste nog.
Al doe je er nog zo je best voor te weiken,
Fautjes maak je toch.

Wolkje aan de lucht,
daar hang je dan maar weer.
Wolkje aan de lucht,
waarom ontmoet ik je steeds weer.
Wolkje aan de lucht,
je bent altijd aan het dreigen.
En welke kant ik ook probeer te kijken,
ik kan je niet weiken.

Dus wolkje in de lucht,
regen maar op mij neer.
Ik weet toch wel dat de regen vallen gaat,
maar het raakt me gewoon niet meer.

Gedachten dwalen af, ik voel de kracht in mijn handen verslappen,
zoekend naar de juiste woorden, Adem aan het happen.

De onzekerheid zo groot, en de stap wellicht zo klein.
Zweet dampend op mijn voorhoofd.

Een frietje mayo groot, en een milkshake aardbei klein.

Het bevalt je echt nooit, wanneer ik mijn weerwoord weergeef.
Want weer weet mijn weerwoord jouw als water te weren.

Het mooie is dat water weerspiegeling geeft.
maar waag het gerust, het nogmaals te proberen.

WJZBJZ!

Je lach kan soms overschaduwd worden door de regen om je heen,
evenals een traan kan verdampen op een zonnige dag.

Maar jij mag je exact voelen zoals jij je voelt,
Want wie moet huilen, mag best huilen.
En wie blij is, verdient een lach!

DEEL DRIE

Iedereen wil populair en geliefd zijn,
ik vind het werkelijk walgelijk.
Mensen zijn niet meer diep en doortast,
en we maken onszelf graag belachelijk.

Alles om te scoren, om een moment in het licht te staan,
de meeste volgers hebben wordt de grootste rede tot bestaan.

Kijkend en met andere vergelijkend, liken omdat andere mensen liken.
Mensen moeten andere niet meer volgen,
mensen moeten weer naar zichzelf durven te kijken.

(Vergeet niet dit bericht te liken en te delen, bedankt!)

Voor hen waarvoor het al te laat is,
voor hen waarvoor het niet meer telt.
Voor hen die tegen beter weten in meegaan met de massa.
Voor hen die luistert naar wat ze is vertelt.

Voor hen die de keuze in handen geven van een ander.
Voor hen die accepteren als iemand anders hun verandert.
Voor hen die leven in de schaduw van het welzijn.
Voor hen die niet meer voor zichzelf hier zijn.

Stop.

Ik zeg nee,
jij zegt ja,

het is nee,
ik zeg ja.

Ik bied mijn excuses aan.

Wat als de wereld vierkant was, en vogels gemaakt van peperkoek.
Als roken de longen echt versterkt, als een tennisarm van voetbal komt.
Wat als een handicap iemand niet beperkt.

Maar schat..
Wat nou als het gewoon niet werkt.

Ik hoor al het geschreeuw,
het komt weldegelijk binnen.
Al mag ik het soms uiten van niet.

Het is voor mij gewoon teveel,
ik weet niet waar ik moet beginnen.
Weet dat ik dan overvol raak van verdriet.

Een mooie dag verlaten,
je wil het vaak niet snel.
Echter is tijd iets waar je hart geen controle over heeft.

Dus vraag ik je te slapen met een lach,
stop deze bij je herinneringen.
En zorg dat je er morgen weer een beleefd.

Het is Adam's appel.
Want Eva heeft hem niet.

Als er een meer tussenkomt, gaan we samen zwemmen.
Komt er een berg tussen, gaan we deze beklimmen.
Als er iets op ons pad ligt waar andere niet aan wagen te beginnen.
Vinden wij gewoon een manier om weer te overwinnen.

Verplaats je een in mij,
zij het meisje vol verdriet.
Ervaar de tranen zelf eens,
die je over mijn wangen rollen ziet.

Als je begrijpt wat ze voelt,
gebeurt het vast nooit meer.
Je hebt het niet kwaad bedoelt,
het deed haar zoveel zeer.

Een nieuwe trap laten zetten,
euros betaald.
De oude trap weggehaald,
trap er niet in.

Trap er niet in.

Als je elke afslag afslaat,
en je enkel slaapt en opstaat.
Als je berouw hebt van je eigen wegen,
als je vast zit door het overwegen.

De angst voelen om te sterven,
voordat je echt hebt mogen leven.

Reddingsboei op zee.

Ik ben die reddingsboei,
Waar ieder zich aan vastklamt.
Dobberend in de koude zee,
ik zie hoe iedereen om me langzaam verkrampst,
maar hoelang kan ik nog drijven, en hoe dik is het leer ?
De diepte ligt vlak onder me, en ik voel soms te weinig verweer.

Ik kan eeuwig blijven drijven, maar niet met dat gewicht,
mijn kracht zit aan mijn oppervlakte,
mijn diepte komt niet aan het licht.

Ik zwicht.

Ik voel me te afstandelijk.
jij voelt je te aanhankelijk,

Als de waarheid in het midden mag liggen,
liggen we alleen nog verder uit elkaar.

Hij die het hart volgt, is hij die zijn hoofd verdooft.
Toch maar met mijn geslachtdelen gaan denken dan.

Als het dan echt onbezonnen is.
Deze zonde ooit begonnen is,
als een kleine ergernis.
Voor iemand een diepere betekenis,
wat uitgroeide tot een stoornis.
En bij het kennen van de geschiedenis,
Die ons vertelt dat van oorzaak het gevoel het gevolg is,
Beland je terug in de gevangenis.

Liever gelijk te zijn, dan even te wezen.

Oren geven ons de mogelijkheid geven om ons te laten horen.
En ogen ons wijzen naar waar wij willen gaan.
De tast om ons lijf zit om doen te ervaren.
En ik kan spreken zodat een ander kan verstaan.

De mens is prachtig.

Handelen uit egoïsme kan soms verwarrend blijken,
op het moment dat je hoofd de juiste keuze maakt
zonder naar de waarde van het hart te kijken.
Want egoïsme word gezien als zelfzucht en negatief ontvangen.
Maar zonder een deel egoïsme is het geluk maar moeilijk te bereiken.
En zonder egoïsme bied je gebrek aan je verlangen.

Waar verlangen is, is een wens tot het bereiken van een doel.
Waar een verlangen is, is er een vraag naar beantwoording van je gevoel.

Het egoïsme, zorgt voor handelen uit je eigen belangen.
Het egoïsme geeft aan dat je gevoelens wilt ontvangen.

Soms van eigenwaarde, hoop, en streven naar je dromen.
Het egoïsme maakt dat je in het leven graag vooruit wil komen.

Graag egoïstisch zijn, en naar je kunnen gaan streven.
Jezelf openen voor het geluk wat je zoekt, en gelukkig gaan leven.
Maar wanneer je egoïstisch zou zijn, schaad je hiermee de andere.
Waardoor hun kans steeds kleiner wordt, iets aan hun eigen leven te veranderen.

Wanneer je egoïstisch bent, kies voor het geluk van je eigen.
En kies je er ook voor, dat een ander deze kans niet meer kan krijgen.

Als ik besef dat ik ga breken,
komt een punt van acceptatie.
Dat ik de waarde van de zoektocht naar dit geluk nu even niet zie.
Dat ik los moet gaan laten,
en mijn verdriet moet accepteren.
Dat ik een plek zoek om te schuilen,
waar ik me niet meer hoeft te verweren.
Dus laat die muren nu maar groeien,
want ze zijn er met een rede,
als het mijn gevoel zo graag afsluit, mag kennelijk niemand dit betreden.

Het beukenhouten keukenkastje, bevond zich in de gang langs de trap.
want voor het beukenhouten keukenkastje, werdt het huis veel te krap.
het kastje werdt steeds weggepest, door de koelkast diepvries en de oven.
Het beukenhouten keukenkastje is niet zo sterk als zij, doen ze hem geloven.
Je piept, je kraakt, je verf bladdert af.
beukenhouten keukenkastje.. je bent lelijk,oud en maf.
Het beukenhouten keukenkastje, voelde zich helemaal niet in orde.
zouden ze hem ooit accepteren, zouden het ooit zijn vrienden worden ?
hij voelde zich eenzaam verdrietig en verlaten.
het beukenhouten keukenkastje besloot in de woonkamer te praten.
Hij keerde zich tot de tafel, bank en stoelen..
Hij vertelde hoe het in de keuken was, en vroeg of hij zich zo moet voelen ?
buitengesloten en uitgelachen, en elke dag verdriet.
Waarop de bank al vrij snel sprak, nee. dit verdienen je niet.
Maar wat kan ik eraan doen, sprak de eenzame keukenkast.
Ik loop nu al maanden met deze last.
De stoel begon zich er nu ook mee te bemoeien,
Wat als we je oude verf er nu af schroeien ?
We zetten je in een nieuwe kleur,
en drenken je in bloemengeur.
je oude scharnieren, schonen we op.
en poetsen je planken met een emmertje sop.
Het beukenhouten keukenkastje van zo blij, en zoals hij wens het geschied.
het beukenhouten keukenkastje was nu te mooi voor verdriet.
trots als een pauw, ging hij stralend naar zijn plek.
tussen de koelkast in en het afdruiprek.
Zou zijn omgeving hem nu wel goedkeuren?
de gedachte alleen doet het kastje al opbeuren.
nu het beukenhouten keukenkastje is aangekomen.
ontwaakt het kastje uit al zijn dromen.
positief als hij is, kijkt het beukenhouten keukenkastje in het rond,
vanuit de plek waar het beukenhouten keukenkastje altijd al stond,
kijkend naar de diepvries, oven en koelkast en de sfeer..
maar nu lachte en pesten ze het beukenhouten keukenkastje.
alleen maar meer.

Elke dag wanneer ik ga slapen,
komt die aanstekelijke lach weer op mijn gezicht.
Elke ochtend wanneer ik opsta,
straal ik meer warmte af dan het zonlicht.

Elke keer als ik naar mijn bed kijk,
voel ik me het gelukkigst.
Omdat ik dan besef,
dat jij naast me ligt.

Starend naar mijn telefoon,
felicities wel 20, steeds weer nieuwe berichten.
Van mijn beste vrienden, mijn familie,
zelfs van mijn onbekende gezichten.

Maar hoe meer liefde ik van hun voel,
hoe kouder jouw afwezigheid lijkt.
Dat is het moment dat je met verdriet en geluk strijdt.

Je bent onzichtbaar, omdat mijn ogen je niet meer kunnen herkennen
Dit maakt niet dat jij onmisbaar bent.
Je mag ons verlaten, want het is aan jou om je tijd te bepalen,
Als je hier op aarde genoeg hebt verkent,
Wij warmen elkander door over jou te praten, Wij houden je bij ons met verhalen.
Het is goed zo, je hebt ons geleerd om door te gaan,
Ik wil je zeggen dat je bij ons blijft, al ben je onzichtbaar,
Je blijft bestaan.

Als ik mijn fouten maakte,
wist jij mij te verbeteren.
Je toont me de weg wanneer ik hem even niet zie.
Je voorzag wat er op mijn pad komt,
ik hechte waarde aan je woorden.
Ookal hoorde ik ze toen soms liever nie.

Nu zie ik jouw met je keuzes vechten.
Niet wetend of je de juiste beslissing maakt.
En jouw mogen steunen is voor mij enkel fijn.
Ik mag de wijsheid gaan gebruiken,
die ik jarenlang van je mocht ontvangen,
zodat ik er nu voor jouw kan zijn.

Iedereens innerlijk in iemands ik is individueel ideaal.
Inzicht in interne ik is immers inkeer.
Iedereens intentie in inleving is inmens.

Jouw woorden als een slot,
geplaatst op mijn hart.
Toen je de woorden uitsprak en zij..

Samen is niet zo mooi als apart.

Een onverwachte keuze,
en het doet zeker pijn.

Maar als dit niet meer speciaal voelt voor jouw,
dan is het al wat dragelijker voor me..

Om toch maar weer alleen te zijn.

Open je gordijn, al doe je het maar een kiertje,
schuif het aan de kant en aanschouw.
Ochtendgloren, de zon treed weer binnen,
de zon voorziet ons allen van warmte, dus hiermee ook jouw.

Het maakt het te mooi om te verschuilen,
te pruilen en te huilen.
Geef dat gordijn maar snel een douw.

Je ging van oogverblindend
naar oorverdovend.

DEEL ZES

Voel je niet schuldig en deel je pijn,
daar waar je dingen verschuilen wil.
Zijn stukken verdriet waarin ik er niet voor je mag zijn.
Mijn keuze viel voor jouw en die keuze die is vast,
de liefde dragen we samen, dus samen ook de last.

Ik kan de woorden niet vinden om jouw te vertellen,
daarom bel ik je niet op.
Ik kan de woorden niet vinden om jouw te vertellen,
daarom schrijf ik ze je niet.

Ik hoop dat wanneer ik voor je sta,
brok in de keel maar tranen in mijn ogen,

jij deze woorden uiteindelijk ziet.

Bananen appels kersen en peren,
En wat vind ik ze toch vies.
Blauwe bessen, papaja zelfs pruimen,
ik eet ze elke dag.
Meloen kiwi manderijn en druiven,
waarom ik deze fruitzaak dan kies ?
Sinasappels citroen en olijven,

omdat ik jouw hier vorige week zag.

Sinds de dag dat jij vertrok,
lijk ik de zon niet meer te zien.
Sinds de dag dat jij vertrok,
weet het huis niet te verwarmen.
Sinds de dag dat jij vertrok,
lijkt het of ik de liefde niet verdien.
Ik vertrouw niemand in mijn huis,
ik vertrouw niemand in mijn armen.

Als je groter wil wonen, koop dan behang met streepjes in de breedte.
Als je meer wil verdienen, laat je dan uitbetalen in kleingeld.
Als je veel waarde hecht aan de materialisme ben je blind voor datgeen,
waar iemand die zich rijk durft te voelen voelt dat het telt.

Toen we verliefd waren keek ik de hele dag naar je, en ik genoot zo van al het positieve.
De dingen waarop we niet goed aansloten, die nam ik voor lieve.

Nu we niet meer samen zijn, neem ik de mooie kanten voor lief.
Wat eerst een plaatje leek te zijn verandert in een negatief.

Liefde en haat is slechts een kwestie van perspectief.

Doof zijn, niks horen - sluit gehoord worden niet uit.
Beperkt zijn is de klanken niet mogen ervaren.
Beperkt tot het ervaren van geluid.

Mijn klank kan klinken, geen klinkklare onzin.
Mijn klank kan kleuren, mijn klank heeft zin.

Blind zijn, niks te zien - maar laat mij gezien worden.
Alle ogen naar mij gericht, voor hen die kunnen zien.
Zij die zien, zien niet - Niet dat ze kwetsen.
Stom staren naar mensen die het staren niet kunnen ervaren.

Winst kan het accepteren zijn van het miste verlies..

De boeien boeien niet,
als hier buiten je geluid niet word gehoord.
Als je geluid gezien word als geschreeuw,
omdat het de orde verstoort.

De boeien sluiten je,
stellen geen verwachtingen van je dag.
Het boeit de boeien niet wanneer je schreeuwt,
schreeuw maar. Het mag..

Zoals het leven oogt,
zoals het leven voelt.
Zoals het leven lijkt,
zo is het vast bedoelt.

DEEL ZEVEN

Ik sla in,
ik krop op.

Als puntje bij paaltje komt,
is een van de twee bewogen.

Als een foto meer dan 1000 woorden zegt,
kan het ook een filmpje zijn.

Goed blijft beter dan perfect.
Alles wat met "te" begint is afwijkend van gewenst.
Dus wees als goed, wees dus te-vreden, wees gelukkig, wees warm, wees mens.

Het verbaal van een praatpaal is straattaal.
Het lijkt sprekend.

Alle vragen hebben antwoorden.
Vragen loop je tegen aan.
Antwoorden moet je vinden.

Ik wil de belofte zijn dat ochtenden steeds beter worden.

Het druppen van de regen stoppen voor de wolken donker zijn.

Ik wil de dauw doen verdwijnen in de zijkant van je ogen.

Ik wil de rede tot het zoeken naar de rede zijn.

Nu al zoveel pogingen gedaan.

Het resultaat blijft ongewenst.

Ik probeer het nogmaals.

Opgeven is en blijft mij onbekend.

Iets wat zo makkelijk oogt,

is om te schapen met mijn lichaam te gecompliceerd.

Ik hoef het enkel los te laten.

Maar ik ben geconstipeerd.

Ik zit vast in de koelkast,

niet vast van vast gebonden.

Al was ik als ik soep was vast gebonden.

Vast van ze willen niet vasten,

vast van vast gekocht om te worden verslonden.

Toch beantwoord de vast pas, als vast en zeker zijn verbonden.

Toch verrast de vast wat meer dan vast en zeker doet.

Zo staat vast dat vast het verlangen vaak voed.

Ahh.. het was pudding.